

предрекли още отъ люлка ори-
сниците. Дълго чакахъ онова
добро момиче, което щѣше да
ме пришие на роклята си. Като
те видѣхъ въ магазина, тол-
кова те обикнахъ, че поискахъ
да бжда тамъ, дето си и ти.
Затова се скрихъ въ дантела-
та. Колко ти благодаря, дето
ми върни живота! Искай ми
награда. Каквото поискашъ,
ще ти дамъ. Въ дъното на този
корабъ, който бѣ превърнатъ
въ скала, има скрити голѣми
богатства. Нека бждатъ твои.

— За какво ми сж богатства,
— каза тихичко девойката. —
Азъ имамъ най-голѣмото богат-
ство — здрави очи и яки прѣсти.
Едно си само нѣмамъ — тънки
совалки, за да плета. Ако

имахъ совалки и поне едно
вретенце коприна...

Момъкътъ изпълни веднага
желанието ѝ. Но заедно съ
коприната и совалките той и
поднесе и своето сърдце. И
когато слънцето се показва
надъ морето, хубавата плетач-
ка се вгледа въ позлатенитѣ
отъ лжчитѣ му морски вълни,
въ бѣлитѣ чайки, въ пухкави-
тѣ облачета на небето, и за-
плете дантелата на своята
сватбена рокля.

Въ сщия часъ тамъ, въ
стаичката подъ стълбата, бѣ
влѣзла жената, която се гри-
жеше за облѣклото на госпо-
дарската щерка.

— Хайде, не е ли готова
още роклята! — вик-
на тя, но изведнажъ
млъкна. Защото видѣ,
че стаичката е праз-
дна. Въ жгъла бѣ за-
качена роклята, но ней-
нитѣ дантели не бле-
щѣха сега като вчера.
Безъ малкото седефе-
но копче тѣ изглежда-
ха по-бедни и по-гру-
би и отъ дантелитѣ,
които бѣ плело съ
дървенитѣ си совалки
бедното синеоко мо-
миче.

Калина Малина